

Albert Camus:
TUJEC

VSEBINA

1. Življenjepis

- 1.1. Roman po delih
- 1.2. Motiv
- 1.3. Kraj in čas dogajanja
- 1.4. Karakterizacija glavne osebe

2. Obnova

3. Obdobje

4. Citati

5. Odgovori na vprašanja

1. ŽIVLJENJEPIS ALBERTA CAMUSA

Francoski pisatelj, dramatik in esejist, je bil rojen leta 1913 v Mondovi (Alžirija) in umrl že zelo mlad, leta 1960 v avtomobilski nesreči. Bil je iz delavske družine, vendar je njegov oče padel v prvi svetovni vojni, ko je bilo Albertu le leto dni. V Alžiru je študiral filozofijo in književnost, ustanovil in vodil je delavsko gledališče in bil novinar v Parizu, med vojno pa je v odporiškem gibanju vodil celico "Combat" (bitka). Po vojni je deloval kot režiser, dramaturg in lektor pri založbi Gallimard in leta 1957 prejel Nobelovo nagrado.

Poleg Sartra je bil najvidnejši predstavnik francoske eksistencialistične književnosti. Pisal je novele, romane in drame, ki so bili tesno povezani z njegovimi filozofskimi eseističnimi deli, ki izhajajo iz absurda in so utemeljena v racionalnem spoznanju absolutne nesmiselnosti človekovega bivanja v svetu po razpadu tradicionalnih vrednot.

1.1 Roman po delih

Roman je sestavljen iz dveh delov, ki sta po obsegu enaka, le da se razlikujeta po številu poglavij. Šesto poglavje ima posebno funkcijo, saj usodno poseže v življenje glavnega junaka, spaja oba dela in hkrati poveže dva sorodna motiva: naključni uboj in smrtno obsodbo. Po obliki in slogu je Tujec deloma tradicionalen. Svojo idejo ponazarja s preprosto, vendar značilno zgodbo. Delo je roman, saj vsebuje več dogodkov, ki niso povsem povezani med seboj pa tudi junak se razvija od začetka do konca. Pripoved je prvoosebna, personalna, enostavna in upošteva tudi modernistične postopke za opis zavesti in njenih doživljanjev.

Roman je sestavljen iz dveh delov. Glavna tema prvega dela je:

- materina smrt
- ljubezensko razmerje
- srečanje z Arabci

Drugi del pa vsebuje:

- glavnega junaka v ječi
- zaslišanje
- obsodbo
- čakanje na smrt

V prvem delu je mogoče zapise tudi časovno določiti, kar pa v drugem ni mogoče, saj opisuje tako, kot da bi se čas ustavil. Prvo poglavje razodeva Meursaultovo izredno občutljivost za čudne dražljaje. Tudi umor Arabca, ki ga je zgrešil se je zgodil ob sončni pripeki, ki ga moti, omamlja in jemlje razsodnost, zato reagira nagonsko, podzavestno. Ko ga oplazi svetleči sij, sproži petelina.

Zadnje poglavje pa je sestavljeno iz treh enot:

- razmišljanje o možnosti rešitve
- obisk duhovnika (upor)
- spoznanje usode, pomiritev z njo

Opazno je tudi stalno nihanje med upanjem in vdanostjo v usodo. Da pa ne bi bil preveč osamljen, pa želi, da bi ob njegovi smrti bilo veliko gledalcev, ki bi ga sprejeli s krikom sovraštva. Meursault je sprva še top, brezčuten, absurden in še v nezavednem stanju. Po pogovoru s spovednikom pa se čustvo upora razkrije. Njegova ravnodušnost je le plod popolne odpovedi upanja, saj zanj ni ne preteklosti in ne prihodnosti. Življenje sprejema takšno kot je, brezbrizna in svobodna je lahko le še narava.

1.2. Motiv

Motiv romana je absurdni človek, absurd in nesmisel sveta. Junak, ki ga prevzame občutek absurdnosti življenja in sveta in poskuša uiti v smrt. Absurd ni v človeku in ne v svetu, temveč se poraja v razmerju človek-svet. Kaže pa se v dveh smereh, in sicer: človek - narava in človek - svet in narava. Človek teži k sreči, skladnosti, popolnosti, česar pa mu svet ne daje.

1.3. Kraj in čas dogajanja

V Alžiriji, tik pred vojno.

1.4. Karakterizacija glavne osebe

1.. Meursault in njegova lestvica vrednot

Meursaultova lestvica vrednot se kaže skozi celo povest v njegovem odnosu do sveta. Vse vrednote so pri njem nekako na isti stopnji pomembnosti, lahko bi rekli celo nepomembnosti, kar je razvidno predvsem iz njegovega odnosa do umrle matere. Zaradi stavka 'Saj nisem jaz kriv, da je umrla.' je v očeh sodnika le brezčuten morilec, še posebej, ko tudi Arabčeve smrti ne obžaluje. Absurdno doživljanje sveta torej vpliva tudi na njegovo lestvico vrednot, ki so nesmisel, kot tudi ves ostali svet, ki ga obdaja.

2. Meursaultov odnos do življenja in smrti

Po Meursaultovi teoriji je bistvo življenja absurd, zato se mu zdijo vsa življenja enakovredna. Tudi smrt sprejme kot nekaj samoumevnega in mu je skoraj vseeno, če umre ali ne, žal mu je le za nekaj lepih trenutkov življenja, ki jih je zamudil.

3. Meursaultovo razmerje do drugih ljudi, kaj je zanj navezanost, odpor, indiferenca

V razmerja z drugimi se vpleta večinoma zaradi lastne koristi, na primer zato, da mu ne bi bilo treba kuhati večerje. Navezan ni pravzaprav na nikogar, tudi na mater in ljubico ne. Njegov odnos do ostalih oseb je mlačen in poln nezanimanja.

4. Razvoj Meursaultovega občutenja narave

Meursault občuti naravo kot obvezno zlo v življenju vsakega človeka. Do nje ne goji nobenih posebnih čustev, razen do sonca, ki mu gre zelo na živce, saj ga vročina spravlja v slabo voljo in mu celo zmanjša prištevnost.

2. OBNOVA DELA

Meursault, mlad uslužbenec v alžirskem mestu Orana, je prejel telegram iz hiralnice, da mu je umrla mati. Telegram je napisan zelo na kratko, tako da se iz njega ne da izbrati, kdaj je njegova mati sploh umrla. Meursault se je takoj začel pripravljati na dolgo pot do mesteca Marengu, kjer je bila ta hiralnica. V službi je prosil šefa za dva dni dopusta, za katere je vedel, da mu jih ne bo mogel odreči. Odšel je še na kosilo v restavracijo pri Celestu, kamor je ponavadi zahajal. Celest je bil njegov prijatelj in ga je prijateljsko bodril in tolažil. Nato je Meursault odšel še k Emmanuelu, da bi ga prosil za črno kravato in žalni trak. Po vseh teh opravkih se mu je že pošteno mudilo na avtobus, tako da je moral teči, če ga je hotel ujeti. Od tega teka in močne vročine je bil kar malo omotičen tako, da je na avtobusu zaspal. Ko se je vožnja končala je moral prepeščiti še dva kilometra do hiralnice. Tam se je najprej seznanil z vratarjem. Po dolgem čakanju ga je le sprejel ravnatelj hiralnice. Izrekel mu je sožalje in nato sta se zapletla v pogovor. Ravnatelj mu je povedal, da je že poskrbel za vse okoli pogreba, povedal mu je tudi to, da so njegovo mater odpeljali že odpeljali v njihovo majhno mrtvašnico, da nebi preveč vznemirjali drugih stanovalcev hiralnice. V hiralnici je Meursault opazil, da je krsta že zaprta. Pristopil je vratar in ga vprašal, če bi rad še poslednjič videl mater, a je odvrnil, da ne. Meursault se je usedel poleg krstne, nasproti njega pa vratar. Nekaj časa sta se pogovarjala, pokadila sta cigareto in spila belo kavo. Nato je vratar razpostavil še ostale sedeže, ker so začeli prihajati materini prijatelji iz hiralnice. Kar na enkrat je bila vsa soba polna in tako so bedeli pri truplu do jutra. Zjutraj so prišli pogrebci, ki so zaprli krsto in jo položili na mrtvaški voz. Za pogrebom so šli samo Meursault, ravnatelj hiralnice, neka medicinska sestra in najboljši prijatelj pokojnice. Pot do pokopališča je bila dolga in mučna, kajti sonce je močno pripekalo. Morali so paziti na tudi na hitrost hoje, da nebi dobili sončarice. Po pogrebu je Meursault takoj odšel domov. Domov je prišel ves izmučen, zato je takoj zaspal. Drugi dan si je zaželel morja. Odšel je na plažo, kjer je srečal svojo prijateljico Marijo, ki je bila zaljubljena vanj. Cel dopoldan je preživel v vodi z Marijo. Ko se je zvečerilo, pa sta skupaj odšla v kino, kjer je bila neka komedija. Noè sta preživela pri njem doma. Drugi dan je Meursault srečal na stopnišču sostanovalca Raymonda, ki ga je povabil k sebi, da bi skupaj pokosila. Med obedom ga je Raymond prosil, če mu napiše neko pismo, s katerim bi se maščeval svoji ljubici, za katero je mislil, da ga vara. Meursault mu je ustregel in mu napisal pismo, ki je Raymondu zelo ugajalo. Kasneje so se zmenili Raymond, Meursault in Marija, da bi se šli skupaj kopat. Ko so odhajali, so videli, da jih opazujejo Arabci. Na plaži so se zelo zabavali. Kmalu so postali lačni. Po jedi so dekleta pospravljale, Raymond, Meursault in Masson pa so odšli na sprehod po sipinah. A kmalu so naleteli na težave, na plaži so jih čakali Arabci. Raymond je vedel, da bo prišlo do pretepa, zato je prijateljema povedal, naj se pripravita na to. Pretep se je res začel, a kmalu je eden od Arabcev potegnil nož in Raymonda zabodel v roko. Meursault in Masson sta Raymondu pomagala do hiše, kjer so mu obvili rano. Ko si je Raymond malo opomogel je spet odšel na plažo, za njem je stekel tudi Meursault. Meursault je videl, da Raymond nekaj namerava. In res, vrnila sta se k Arabcem. Tam je Raymond naperil revolver v enega od Arabcev. Meursault ga je začel prepričevati, da naj ne stori tega. Toda zgodilo se je nekaj povsem drugega. Raymond je res prepustil revolver Meursaultu, toda potem je on ustrelil v Arabca, najprej enkrat, potem pa takoj še preostale štiri naboje. Že drugi dan so ga aretirali. Najprej so ga zasliševali na policiji, a kmalu je dobil tudi svojega odvetnika. Kmalu se je preselil iz svojega stanovanja v zaporniško celico. Medtem, ko je čakal na sodno razpravo, pa je imel časa na pretek, da je razmišljal o svojem življenju. Ugotovil je, da, bi človek lahko preživel 100 dni v zaporu, če bi živel samo en dan na prostosti, kajti on je čas v zaporu preživil tako, da je obujal svoje spomine. Spominjal se je svojega stanovanja, vsake podrobnosti v njem. To ga je povsem prevzelo. In tako je prišel tudi čas, ko se je začela sodna razprava. Po dolgem času je bil spet na prostosti. V sodni dvorani se mu je zdel ves direndaj novinarjev in odvetnikov zelo zanimiv. Zanimiva se mu je zdela celo zatožna klop, ker so vse priče govorile o njem, njegovih dejanjih in značaju. Na začetku se je razprava še kar ugodno razvijala, toda bolj se je bližal konec, bolj se je zdelo, da je kriv. V sodni razpravi pridejo na dan še druge Meursaultove lastnosti: malo pred umorom je pokopal mater, ki je umrla v domu za onemogle, vendar po mnenju prič ni kazal posebne žalosti; še istega dne se je spustil v ljubezensko razmerje s strojepisko Marijo, potem pa je z znancem Raymondom, s katerim ga ne veže prav nič, zapletel v zadevo, ki

ga je nazadnje pripeljala v uboj. Na temelju pričevanj ga sodišče spozna za pokvarjenega in nevarnega človeka, sovražnika morali in družbi, zato ga obsodijo na smrt z obglavljanjem. V ječi se do konca zave občutka absurdnosti sveta in ravnodušja do lastnega in tujega življenja.

V središču te pripovedi je tema absurda ali nesmisla. Meursaultu se zdi absurdno razmerje med človekom in svetom. Človek teži k sreči, popolnosti, česar pa svet človeku ne daje in tukaj nastane razmerje absurda. Meursault se te absurdnosti jasno zaveda, drugi ljudje pa ne. Absurd zavrača s tem, da noče sodelovati v lažnivem upanju v smisel, ki ga družba načrtno goji in zahteva. Meursault se je temu absurdnemu svetu uprl.

3. SPLOŠNE ZNAČILNOSTI OBDOBJA

Delo je nastalo v času eksistencializma, ki se je v književnosti pojavil po letu 1920. Nauk eksistencializma govori, da mora človek živeti v zavesti svoje popolne svobode, neutemeljenosti svojega bitja, zaradi česar se mu svet kaže kot nekaj nesmiselnega, brez višje vrednosti in cilja. Zato se čuti osamljenega v svetu, ki mu je tuj. Ker ga nič ne določa vnaprej, je v svojih dejanjih popolnoma svoboden in za vse odgovoren.

4. CITATI

»Svet je za zmeraj brez smisla, ki bi ustrezal človeku.«

»Spominjam se še cerkve in vaščanov na pločniku, rdečih krvomočnic na grobovih pokopališču, Perezove omedlevice (spominjal je na razbito lutko), zemlje krvave barve, ki se je posipala na mamino krsto, belega mesa korenin, ki so se vmešale med prst, ljudi, glasov, vasi, čakanja pred kavarno, nenavadnega brenčanja motorja in veselja, ki me je prevzelo, ko je avtobus zavozil v gnezdo alžirskih luči in ko sem pomislil, da bom šel v posteljo ter spal dvanajst ur.« (p. 11)

»Tedaj sta obstala na pločniku in se gledala, pes s strahom, a človek s sovraštvom v očeh.« (p.17)

»Z ženo ni bil nikoli srečen, a če dobro pomisli, se je nanjo navadil.«(p.29)

»Prejšnji večer sva bila na komisariatu, kjer sem pričal, da je tista punčara Raymonda varala.«
(p.30)

»Tedaj sem ustrelil še štirikrat v nepremično telo, v katero so se nevidno pogrezale krogle. In to so bili štirje kratki udarci, s katerimi sem potrkal na vrata nesreče.« (p.38)

»Brez dvoma sem imel mamu rad, a to nič ne pomeni. Vsa zdrava bitja so bolj ali manj želela smrti tistim, ki so jih ljubila.« (p.40)

»Ob koncu enajstih mesecev zasliševanja sem se začudil, da me ni nobena stvar tolikanj veselila kot tisti redki trenutki, ko me je sodnik spremljal do vrat kabineta, me potrepil po rami in prisrčno govoril: »Za danes je končano, gospod Antikrist.« tedaj so me spet izročili žandarjem.«
(p.44)

»Da se človek navadi vsega, je bila pravzaprav mamina misel, ki jo je pogosto ponavljala.« (p.48)

»Neki človek je odšel iz češke vasi, da bi si pridobil premoženje. Po petindvajsetih letih se je vrnil kot bogataš z ženo in otrokom. Njegova mati in sestra sta imeli v domači vasi hotel. Da bi ju presenetil, je pustil ženo in otroka v neki drugi hiši ter šel k materi, ki ga ni prepoznala, ko je vstopil. Za šalo mu je prišlo na um, da bi vzel sobo. Pokazal je svoj denar. Ponoči sta ga mati in sestra pobili s kladivi, okradli in vrgli truplo v reko. Zjutraj je prišla žena in nevede razkrila, do je bil popotnik. Mati se je obesila. Sestra je skočila v vodnjak.« (p.49-50)

»Ali je obtožen, da je pokopal svojo mater, ali da je ubil človeka?«(p.60)

»Dokazal vam bom, gospodje, in sicer na dvojen način. Najprej s slepečo jasnostjo dejstev, nato s temno razsvetljavo, ki mi jo bo posredovala psihologija te hudodelske duše.« (p.62)

»Ta človek, gospoda, ta človek je razumen. Slišali ste ga, kajne? Zna odgovarjati. Pozna vrednost besed. In ne moremo reči, da je delal, ne da bi vedel, kaj dela.« (p.63)

»Vztraja pri svojem mnenju, da se je človek, ki je moralno ubil svojo mater, izrezal iz družbe ljudi, tako kot tisti, ki je dvignil roko nad stvarnika svojih dni.« (p.64)

»Ko je zvonec ponovno zazvonil in so se vrata pregraje odprla, je planila vame tišina dvorane, tišina in z njo tiste posebne vrste občutek, ki sem ga prvič zaznal, ko je mladi časnikar povsili oči pred mano. K Mariji nisem obrnil pogleda. Nisem niti utegnil, kajti predsednik mi je v zelo čudni obliki povedal, da mi bodo v imenu francoskega ljudstva na javnem trgu odsekali glavo. Zdelo se mi je, da prepoznavam čustvo, ki sem ga bral na vseh obrazih. Bilo je čustvo spoštovanja.«(p.67)

»Smrtna obsodba je v nekem smislu edina stvar, ki je za človeka v resnici zanimiva.« (p.69)

»A vsi vedo, da življenje ni vredno, da ga živimo.« (p.71)

»Rekel sem, da sem mesece in mesece gledal v tole zidovje. Mogoče sem pred davnim časom iskal v njem neko obličje. A to obličje je imelo barvo sonca in žar poželenja.« (p.75)

»Zato, da bi se vse izpolnilo in da bi ne bil tolikanj osamljen, mi je preostala samo še želja, da bi bilo mnogo gledalcev na dan mojega obglavljenja in da bi me sprejeli s kriki sovraštva.« (p.77)

5. ODGOVORI NA VPRAŠANJA

1. *Predstavi dogajalni prostor v romanu.*

Na začetku romana je dogajalni prostor hiralnica v Marengu. Udeleženi se materinega pogreba in gredo do cerkve. Potem se dogajalni čas preseli na njegov dom, obalo in okolico. Potem pa še v zapor in sodišče.

2. *Razloži, kako Meursault odreagira na materino smrt. Svoje ugotovitve podkrepí z dejstvi iz besedila*

Ko Meursault izve za materino smrt, prosi svojega šefa za dvodnevni dopust. Šef je bil malo nezadovoljen. Meursault je rekel da ni on kriv, da je mati umrla. Tu se že pokaže odnos do matere. Takoj po prihodu v hiralnico hoče videti svojo mater, vendar mu vratar to prepreči, češ da mora prej govoriti z ravnateljem. Ko se končno znajde v mrtvašnici, vratarju prepreči, da bi odvil pokrov krste. Ob materini krsti pije kavo, si prižge cigareto in dvakrat zadremlje. Glavni junak se izkaže kot brezbržen človek, človek, ki sledi lastnim spontanim nagibom. Na mater ni čustveno navezan, saj ne ve niti letnice njenega rojstva.

3. *Opiši dogajanje med pogrebom.*

Bila je vročina in duhovnik ga je ogovoril. Tričetrt ure so hodili do cerkve. Hodili so hitro in sonce je močno pripekalo. Vsem je bilo zelo vroče.

Tudi med pogrebom se Meursault obnaša tako, kot da bi bila mati zanj popolna tujka. Pozoren je na vse zunanje vplive, moti ga vroče sonce, spominja se rdeče zemlje, ki prekrije materino krsto ter besed, ki jih izreče bolničarka. Po pogrebu pa mu je glavna misel, da se bo lahko v miru naspal.

- zemlja krvave barve
- belega mesa korenin

3.1 *Kako Meursault razume bolničarkine besede "Če greste počasi, tvegate sončarico. Če pa greste prehitro, se oznojite in v cerkvi prehladite"?*

Razumel jih je kot neizhodnost. Neizhodnost iz ječe. Torej, bolničarka ima prav, izhoda ni.

3.2 *Ali v tem delu besedila (konec 1. poglavja) opaziš kaka slogovna sredstva?*

Prisotna so Meursaultova razglabljanja in dolgi stavki, veliko podob. V pripovedi je veliko prisposodob, na primer « svetleče se odprte rane », s tem opiše dogajanje v sončni pripeki na pogrebu. Veliko je tudi simbolizma. Izjava » izhoda ni « simbolizira prihodnost, rdeče pelargonije, pa zemlja krvave barve.

4. *Razloži Meursaultovo razmerje do Marije.*

Meursault sreča Marijo dan po smrti njegove matere. Še isti dan postane Marija njegova ljubica.

Marija je bila tajnica v njegovi pisarni in si jo je večkrat poželel. Ljubil jo je in nista imela dosti časa, da se bi bolj posvetila en drugemu. Zvečer jo je povabil v kino in nato sta šla k njemu domov. Bil je brezbržen do nje in čudaški.

4.1 *Naštej najpomembnejše dogodke/motive povezane z njo.*

- srečanje z Marijo po pogrebu
- kopanje, izlet na obalo
- odhod v kino
- odhod k njemu domov in ljubimkanje
- Marijina ponudba o poroki in spoznanje, da je Meursault ne ljubi
- srečanje z Raymondom in Arabci
- uboj Arabca
- Marijino pričanje na sodišču

4.2 *Ali Marija doživlja razmerje z Meursaultom na enak način kot on? Utemelji.*

Ne, Marija Meursaulta iskreno ljubi, on pa je z njo kar tako kot bi bil lahko tudi s kakšno drugo žensko in se mu je zdelo to nepomembno.

5. Razloži Meursaultov odnos do Raymonda.

Je bil njegov sosed, ki se je kdaj pa kdaj prišel na razgovor, ker ga je smo on poslušal. Govorilo se je, da je živel od žensk. Spoprijateljila sta se in sta postala tovariša. Meursault se povabi k njemu na večerjo in mu pomaga nastaviti past vzdrževani ljubici. S tem se zaplete v kočljivo zadevo. Raymond in Meursault sta bila nekako podobna. Oba sta bila mrka.

5.1 Kako njuno poznanstvo vpliva na razplet Meursaultove zgodbe?

Njuno poznanstvo vpliva na razplet zgodbe tako, da mu Raymond pove svojo zgodbo in Meursault mu skuša pomagati. Pomaga mu s tem da ubije Arabca in to je njegov usoden trenutek.

5.2 Ovrednoti Raymondovo pričanje na sodišču.

Raymond jepričal, da je žrtev sovražila njega in ne Mersaulta. Raymonda so obsodili za zvodnika in s tem, da je tudi Meursault njegov sokrivec. Obsojen je bil tudi zato, ker je napisal pismo, ki je bilo vir drame.

Raymond, ki bi edini lahko pomagal Meursaultu, mu s svojim pričanjem le škoduje.

Njegovo pričanje se mi zdi povsem naravno. Bil je človek dvomljive moralne vrednosti na katerega se nihče nikoli ne more zanesti, saj vedno dela samo v svojo korist.

5.3 Ovrednoti Raymondov odnos do žensk.

Do žensk se vede zelo surovo. Pretepa jih, če se ne vedejo po njegovi volji. Če ga katera prevara, jo pretepe da cvili.

Njegov odnos do žensk je negativen. Pomenijo mu samo sredstvo za zadovoljevanje lastnih potreb.

6. Povzemi dogajanje na obali (obisk pri Massonu).

Že pred odhodom na obalo se pri Meursaultu pojavijo znaki, ki spominjajo na njegovo počutje v hiralnici in na pogrebu. Žarko sonce ga oplazi kot klofuta.

Raymond, Marija in Mersault so šli obiskat Raymondovega prijatelja. Marija se je sproščeno pogovarjala z Massonovo ženo in potem so odšli na plažo. Nekajkrat so šli v vodo in nato na kosilo. Po kosilu so šli vsi trije moški na sprehod. Bila je strašna vročina. Nato so srečali arabce – brata bivše Raymondove ljubice in vnel se je pretep. Masson in Raymond sta se spopadla. Raymond jo je skupil v roko in usta, zato je šel k zdravniku in potem domov.

Nato sta se Raymond in Mersault šla sprehajati po plaži. Še enkrat sta srečala arabce. Raymond je hotel ustreliti Massona, vendar mu je Mersault to odsvetoval. Zahteval je od njega revolver. Raymondov revolver je spravil v žep. S tem pa si je že podpisal smrtno obsodbo ne da bi sam to vedel. Nato sta šla do počitniške hišice. Raymond je šel gor, Mersault se je šel še malo sprehajati. Bila je grozna vročina. Napotil se je proti studentu in spet zagledal Arabca. Od vročine se mu je zvrtilo in ni več vedel, kaj počne. Arabec mu je pokazal nož in on je zgrabil za revolver in ustrelil najprej enkrat in nato še trikrat v nepremično telo.

6.1 Opazuj in poimenuj slogovna sredstva ob Meursaultovem usodnem srečanju z Arabcem.

Opisuje šumenje vode, sonce in njegove občutke.

Drugačen slog je zaznaven v izjemnih kriznih situacijah, zlasti v trenutkih zadnjega srečanja z Arabcem. Veliko je primerjav in metafor, ki se zgoščajo vse do konca poglavja in ponazarjajo stanje junakove zavesti na meji halucinacij.

7. Obnovi dogajanje v drugem delu romana.

Aretirali so ga in ga nekajkrat zaslišali. Nato si je moral izbrati odvetnika. Nato ga je v ječo prišel obiskat nek odvetnik in sta se pogovarjala. Pogovor je bil o njegovih dejanjih in pogrebu matere. Nad njegovim odnosom do matere se je zelo začudil saj na pogrebu ni kazal nobenih čustev. Sodniku je moral še enkrat opisati njegov usodni dan. Sodnik mu je hotel vzbuditi vero v boga. Mersault ni veroval v boga. To je sodnika strlo. Po enajstih mesecih zasliševanja so ga dali v ječo. Enkrat ga je obiskala Marija. Obljubil ji je, da se bosta poročila. Nato je bil ves čas v ječi in se prepustil razmišljanju. Po petih mescih v ječi, so ga odpeljali na sodišče na sojenje. Vstopil v dvorano za obtožence. Začeli so sojenje in poklicali vse priče. Razprava je dolgo časa trajala. Vmes so jo prekinili in jo nadaljevali popoldan z zasliševanjem prič. Najprej se je pojavil ravnatelj hiralnice. Naslednji je bil vratar hiralnice. Nato je prišel Perez in je rekel, da nima kaj povedati o

priči. Zaslišali so Celesta. Zaslišani so bili še Marijo (označila je njuno srečanje in kaj sta tisti dan počela), Messon, Salamano in Raymond zadnja priča. Obsodijo ga na smrtno kazen. Odvetnik se je še enkrat zavzel za Mersaulta in pripravil dolg govor, vendar tudi to ni pomagalo. Dokončno so izrekli smrtno obsodbo.

7.1 Katere možnosti pretehtava M. po obsodbi?

Glavni junak niha med upanjem in resignacijo. Prva možnost je pobeg, druga možnost je ugodna rešitev, oziroma sprijaznjenje z resnico ter prepričanje, da ni vredno živeti, saj bomo vsi enkrat umrli.

Razmišljal je, če je mogoč pobeg pred smrtno obsodbo. Razmišlja, da so sodbo izrekli napačni ljudje in da je nepravilna. Mislil je, da bo prišel iz ječe in vedno bo gledal smrtne obsodbe.

7.2 Kako razumeš njegovo zavrnitev duhovnika?

Duhovnik pride z namenom, da bi ga pripravil do kesanja. Meursault je trmast in odkloni pogovor. Ker duhovnik vztraja, Meursault vzroji, zgrabi duhovnika in mu pove svoje resnice. Spovednika rešijo pazniki in ta ves pretresen odide. Meursault zavrne duhovnika zaradi tega, ker ne veruje v boga. Bog ga sploh ne zanima.

7.3 Ali se Meursaultov odnos do sveta v romanu spreminja? Utemelji svojo odločitev.

Meursault je vseskozi ravnal po absurdnem občutju življenja. Po pogovoru z duhovnikom, se absurdnosti jasno zave. Spozna, da je drugačen od drugih in da je ta različnost posledica doslednejšega spoznanja sveta. To zanj ne pomeni obup; ampak se je v svojem zavedanju nesmiselnosti vsega sposoben absurdu upreti s »svojim« ravnodušnim ravnanjem. Skozi roman se glavni junak postopoma zaveda in spoznava absurdnost.

Ne, njegov odnos do sveta se čez cel roman ne spreminja.

8. Zapiši zgodbo starega Salsmana

Salsman je star bolan možakar s svojim psom. Po obrazu ima rdeče lise in brazgotine. Ima svojega psa, ki mu je odpadla dlaka in ima na mesto nje hraste. Dolgo sta živela skupaj v stanovanju in Meursaultu se zdi, da sta si podobna, saj je tudi stari Salaman dobil kraste po obrazu. Pes pa je od svojega gospodarja prevzel zgrbljeno postavo. Vsi so se ju izogibali. Že osem let ima psa in dvakrat na dan ga vozi na sprehod. Psa zelo pretepa in zmerja, če ga ne uboga ali, če se ponečedi v stanovanju. Nekega dne mu pes izgine in je zaradi tega zelo nesrečen. Tu se pokaže gospodarjeva navezanost na psa. Salaman je dobil svojega psa po smrti žene.

9. Zapiši zgodbo ženske - avtomata

Po Meursaultovem mnenju so vse ženske -avtomatične ženske. Danes nudijo usluge enemu moškemu, drugič pa drugemu, ko prvega zavržejo in pozabijo. Taka je bila na primer Salamanova žena, vredna prav toliko kot njegov pes.

10. S katerim literarnim likom bi najlažje primerjal Meursaulta? Zakaj?

Najlažje bi ga lahko primerjal z Raymondom, ker sta oba nekako čudaška in nepremišljena. Raymond nepremišljeno pretepa svoje ljubice, Meursault pa nepremišljeno ustrelil Arabca, tudi če mu ni nič storil. Oba sta nekako neodločna, zaradi tega ker si ne prideta na jasno pri nekaterih stvareh. Meursault je človek, za katerega je značilen izrazito ravnodušen odnos do sveta. To se kaže v tem, da življenje sprejema takšno, kakršno je. Po obsodbi spozna popolno nesmiselnost sveta in spor med človekom in nesmiselnostjo sveta. Rešitev za človeka je le v njegovem zavedanju absurdnosti sveta in trmastem vztrajanju sredi nesmiselnega in tujega sveta. Meursaulta bi lahko primerjal s posebnimi, uporniki, ki ne spoštujejo in ne upoštevajo moralne vrednote. Do usod so brezbrizni in ne sprejmejo niti religioznega niti kakršnega koli drugega olajšanja.